

Onderweg

Er werd mij gevraagd mee te doen aan een pilot Creatief Schrijven 1 - De Zin Van Woorden.

Een aanrader voor iedereen die niet van schrijven houdt en meent hier geen tijd voor te hebben. Zelfs een zekere motivatie vooraf is geen voorwaarde. Open staan op het moment zelf is voldoende. De afgelopen week was het thema 'Onderweg'. Een inspirerend thema.

Mens-Onderweg

Donderdagavond half 7 in Amsterdam, kamer 356.

"Ja, kom maar binnen." Ze zit in zo'n stoel waarin je zagezegd wakker en alert kan zitten. De tv staat op dokter Poll. Keihard. Ze wijst me het bed. "Niets veranderd, ik zit mezelf nog steeds goed in de weg." Nee, niets veranderd. Niet langer rituelen om zich aan te ergeren, dat scheelt. Maar ook hier schreeuwende ouderen, stokdoof en dementerend. Niemand die tijd heeft. Zelf, nog helder, ziet ze dubbel dankzij een mislukte laser-operatie – wonen in haar eigen huis gaat niet meer. Reden genoeg voor ervaren onvrede.

"Ik zei het je toch: dit is m'n lot, ik wist het." Ze kijkt me met een verbeterd blik aan, de kaken strak gespannen.

Ik kijk. Luister. Deze vrouw heeft mij geleerd te laten – een doorgaande oefening in belichaamde gelijkmoedigheid. Stel hooguit nog vragen: "O ja? Is dat zo?" Of: "Mag het alsnog toch ook wat lichter, iets vriendelijker worden, voor de duur dat u dan toch nog leeft – misschien 1 dag, mogelijk nog jaren -? Elk moment is er immers een."

"Nee. Ik wacht op mijn dood. Ja, ik sluit me af. Inderdaad, een harde kop. Daar kan niets tegen op. Geen medicatie. En ook jullie niet." Ik waardeer het openlijk als positief dat ze verantwoordelijkheid wenst te nemen voor haar houding in dezen, en zeg: "Hierin schuilt nou precies uw vrijheid." Bij het afscheid werpt ze mij haar zeldzame glimlach toe, nu door een handkus begeleid. Ze bedankt en geeft me de groeten voor een collega.

Eerder die dag in Lelystad, een appartement boven een groot winkelcentrum.

In ontmoeting met een vrouw van vergelijkbare leeftijd. Ik ben niet echt welkom. Deze vrouw heeft ook veel gereisd. Net zoveel moeite met oud zijn, het ongemak. Herstellend van een herseninfarct. Een dreiging van blind worden hangt haar boven het hoofd. Soms overvalt haar een vlaag somberte. Er komen dan vragen op als: Wie zal me eigenlijk missen? Vandaar een euthanasieverklaring geregeld.

En dan vertelt ze hoe ze intens geniet van zoiets als een telefoontje van een kleinkind. Ze loodst me vol enthousiasme waggelend en tastend naar het balkon, trots op haar tuintje, plantenbakken vol – met afgestorven planten -. Haar dochter verbiedt het haar maar ze zal ze die bakken weer vol krijgen. Ze weet wel iemand. Na een tijdje zegt ze niet te begrijpen waar ze al die aandacht aan te danken heeft. Ze vindt het fijn, het doet haar goed. Of ik weer kom.

Twee vrouwen. Beiden mens onderweg. Je sterft zoals je hebt geleefd. Anders gezegd: "You create a good Future by creating a good Present."

Misschien mooi onszelf te herkennen in beide vrouwen. En iets te doen waar altijd ruimte voor is, deze vrouwen een moment onze bewuste aandacht te geven. Raakbaar voor hun lijden. En ze iets te wensen, ter verlichting. Noem het een vorm van solidariteit.